

20-2-1926 1

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ ΩΔΕΙΟΥ ΛΟΚΚΩΝ
ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

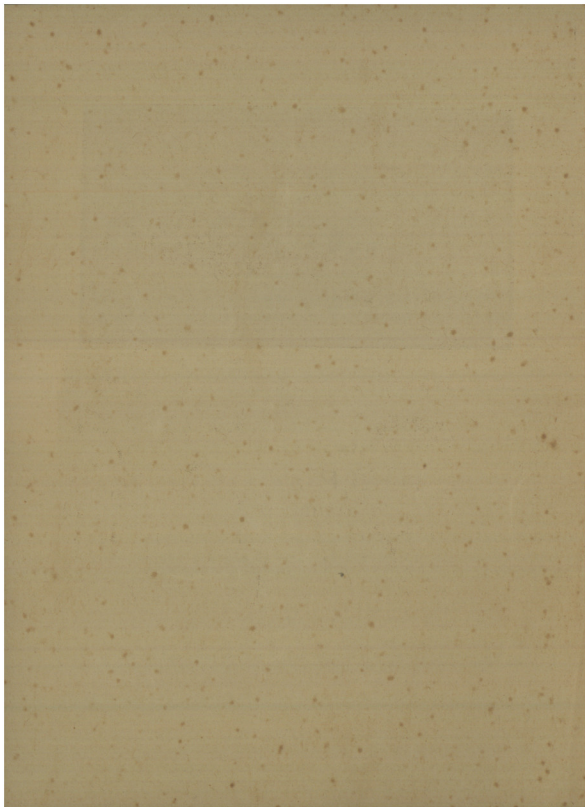
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
„ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ“

Α. ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1925-1926

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

*Σάββατον 20 Φεβρουαρίου 1926,
ώρα 6 μ. μ. ἀκριβῶς*

ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ
ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΤΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1925—1926

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Δ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ

Ὁ διάσημος καλλιτέχνης

ARRIGO SERATO

(βιολίον)

ΜΑΓΚΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

(τραγοῦδι)

*Τὴν Κυριακὴν 21 Φεβρουαρίου 1926, ὥρα 11 π. μ. ἐπανά-
ληψις τῆς Συναυλίας.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. *Tannhäuser* *R. Wagner*
 Εισαγωγή
 (ὕπὸ τῆς ὀρχήστρας)
2. Ἦρα τῆς Ζερμπινέττας *R. Strauss*
 <ἀπὸ τῆν «Ἀριάδνη στὴ Νάξο».
 ἢ κ. *M. Τριανταφύλλου* καὶ ἡ ὀρχήστρα.
3. *Τὸ Πανηγῦρι* *M. Βάρβογλη*
 (πρώτη ἐκτέλεσις)
 ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

4. *Κοντσέρτο διὰ βιολί* *L. van Beethoven*
 I. Allegro ma non troppo
 II. Larghetto
 III. Rondo
 ὁ κ. *A. Serato* καὶ ἡ ὀρχήστρα.
5. *Συμφωνία ἀρ. 4.* *L. van Beethoven*
 I. Adagio. Allegro vivace.
 II Adagio
 III. Allegro vivace.
 IV. Allegro ma non troppo
 (ὕπὸ τῆς ὀρχήστρας)

Μία μεσαιωνική παράδοσις τῆς Θουριγγίας ἔδωκεν στὸν Βάγνερ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματός του. Οἱ χρονολογικοὶ ἀνέφερον ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ XII αἰῶνος «οἱ ραψωδοὶ τοῦ ἔρωτος» ἐλήγαιναν στὸ Wartburg γιὰ νὰ διαγωνισθοῦν σὲ ποιητικὸν ἀγῶνα. Ὅχι μακριὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιοχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ ἄρχων τῆς Θουριγγίας ἡ παράδοσις ἐτοποθετεῖται, χαμένον μέσα στοὺς βράχους καὶ τὰ σπήλαια ἑνὸς ἀποτόμου βουνοῦ, τὸ φοβερὸν «Ὄρος τῆς Ἀφροδίτης» (Venusberg), τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου καὶ μόνον ἐτρόμαζε τοὺς ἐναρέτους κατοίκους τῆς χώρας. Κάτιοις ἱππότης ὀνομαζόμενος Tannhäuser ἦτο διάσημος μεταξὺ τῶν ραψωδῶν ποῦ ἐλάμβανον μέρος στοὺς ἀγῶνας τῆς Wartburg καὶ στοὺς ὁποίους οἱ διαγωνιζόμενοι ἐξέθετον πολὺ συχνὰ καὶ τὴν ζωὴν τους. Εἰς τὸ δράμα ὁ Βάγνερ μᾶς παρουσιάζει τὰ δύο στοιχεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου ἔρωτος: τὸν πόθον τῆς ἡδονῆς καὶ τὴν ἐνάρετον καὶ ἡρωϊκὴν ἀγάπην, τὴν ἐπιδιώξιν τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ τὸ ἰδεώδες τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιοσύνης (Lavignac). Ἡ εἰσαγωγὴ ἔχει γραφῆ ἑπάνω στὰ τρία κυριώτερα θέματα τοῦ δράματος: 1^{ον} «τὸ Choral τῶν προσκυνητῶν», 2^{ον} τὸ «Venusberg», 3^{ον} τῶν «Ἀγῶνῶν τῆς Βάρμπουργκ».

— Ἄξιον θαυμασμοῦ εἶνε πρὸ πάντων τὸ μακρὸν *pedale* ἐπὶ τῆς δεσποζούσης ἑπάνω στὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται τὸ θέμα τοῦ «Venusberg» καὶ τὸ ὁποῖον ἐναπαφέρει μέσα σὲ μιὰ μεγαλοπρεπῆ ἀποθέωσιν τὸ θέμα τῶν προσκυνητῶν ποῦ κλείει τὴν εἰσαγωγὴν αὐτὴν, ἐν ἀπὸ τὰ ὀραιότερα ἀριστουργήματα τοῦ Βάγνερ.

R. STRAUSS

Ἀριάδνη στὴ Νάξο.

Ἡ «Ἀριάδνη στὴν Νάξο» τοῦ Ριχ. Στράους εἶνε μονόπρακτον μελόδραμα γραμμένον σὲ λιμπρέττο τοῦ Hugo von Hofmansthal καὶ τὸ ὁποῖον ὁ ποιητὴς παρενθέτει εἰς τὸ τέλος τῆς κωμωδίας τοῦ Ἀρχοντοχωριάτη τοῦ Μολιέρου ἀντὶ τοῦ μπαλέτου ποῦ κλείει τὸ ἔργον. Ἡ σκηνὴ τῆς Ζερμινέτας εἶνε ἀπὸ τῆς ὀραιότερας τοῦ ἔργου καὶ φημιζεταί ἰδίως διὰ τῆς δυσκολώτατες *κολορατούρες* ποῦ ἀπαιτοῦν φωνὴν ἐξαιρετικὰ εὐκόλην καὶ γυμνασμένην.

Ἦρια τῆς Ζερμπινέτας

Recitativo

Μεγάλη μου κυρία,
ποιὸς δὲν ἐννοεῖ ὅτι μὲ σᾶς
τοὺς μεγάλους καὶ ὑψηλοὺς
δὲν ζυγίζεται τὸ ἴδιο ἢ ἀγά η καὶ ὁ καῦμός
σὰν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ;
ἀλλά . . . σὰν γυναῖκες ποῦμαστε . . .
ἄχ ! πῶς χτυπᾷ στὸ στήθος μας
μιὰ καρδιά ἀκατανόητη !
Καὶ ὅταν ὁμολογοῦμε τὴν ἀγάπη μας.
δὲν εἶνε πονετικά γλυκό ;
καὶ αὐτὸ δὲν μᾶς τρελλαίνει ;
Δὲν θέτε νὰ μ' ἀκοῦστε ;
Ἵπερήφανη, κι' ὄραϊα, κι' ἀπόνετη σὰν ἄγαλμα
ἐπάνω στὸν τάφο του.
Δὲν θέτε νὰ μ' ἀκοῦστε ;
Δὲν θέλετε ν' ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας,
παρὰ σ' αὐτὰ τὰ κόματα καὶ τοὺς βράχους ;
Μεγάλη μου πριγκήπισσα, ποιά εἶνε αὐτή,
ἄχ ! ποιά δὲν πονᾷ,
ὅταν ἄπιστη, σκληρὴ καρδιά ἄσπλαγχνα πληγώνει ;
Μονάχη, μὲ τὸν πόνο στὴν καρδιά ;
Ἄχ τέτοιες ἐρημες σκληρὲς ἀγάτες,
πόσες κι' ἐγὼ γνωρίζω.
Ναί, κ' ἐγώ, ὥστε δὲν εἰσθε μόνη !
Κι' ὅμως μ' ὄλ' αὐτά, κατάρρα δὲν τοὺς ἔδωκα ποτέ,
Στοὺς ἄπιστους καὶ στοὺς ἄσπλαγχτους.
Μιά νυχτιὰ περνᾷ, μόνο μιὰ νυχτιὰ
ἀέρας γλυκός, γοργὴ μιὰ ματιὰ
καὶ ἀλλάζει ἡ καρδιά ! . . .
Ἄλλὰ ἐμεῖς ὅπου τὰ λέμε, μποροῦμε νὰ εἰποῦμε,
ὅτι εἴμαστε στὴν ἀγάπη μας πιστές ;

Ἄγρια.

Ἐνῶ πιστεύω ἀκόμη,
πῶς μὲ τὴν σκέψι ἀνήξω σ' αὐτὸν π' ἀγαπῶ,
Βαθειὰ στὴν καρδιά μου ἄξαφνα νοιώθω
νὰ ξυπνᾷ ὁ πόθος τῆς λευθεριᾶς μου,
Μιά νέα ἀγάπη νὰ μὲ κυριεύῃ.
Φλόγα μὲ καίει καὶ πάθος μυστικό.
Εἶνε ἀλήθεια, . . . κι' ὅμως εἶνε ψέμμα,
πιστὴ μένω κι' ὅμως τὸν γελῶ.
Μὲ ψεύτικα λόγια σ' ἐκεῖνον μιλάω,
τὸ θέλω καὶ δὲν τὸ θέλω,
κι' ὅμως ἡ ἀπάτη μὲ φέρνει σὲ δρόμο κακό!
Ἐνῶ ἐγὼ ἀνήξω σ' αὐτὸν τοῦ ἀγαπῶ,
βαθειὰ στὴν καρδιά μου ἄξαφνα νοιώθω
ὁ πόθος νὰ ξυπνᾷ τῆς λευθεριᾶς μου!
Αὐτὰ μὲ τὸν Παληάτσο, τὸν Μετζετίν,
καὶ μὲ τὸν Καβίτσιο τὸν Μπουρατίν,
τὸν Πασκουαρέλλο!
Καμμιά φορὰ
καὶ τοὺς δυὸ γερεύω, ποθῶ τοὺς δυό!
Ναί! τοὺς λατρεύω
κι' ὅμως γελῶ καὶ ἀπορῶ μ' αὐτὸ τοῦ μοῦ συμβαίνει!
Πῶς δὲν ξέρω, τί ζητῶ!
Σὰν θεὸ τὸν ἔβλεπα καθένα,
τὴ μιλιὰ του, τὰ φιλιὰ του, τὰ ποθοῦσα μὲ λαχτάρω!
τοῦ ἀνῆκα ὅλη,
κ' εἶχα κάθε σκέψι μου γι' αὐτόν.
Σὰν θεὸ τὸν ἔβλεπα καθένα
κάθε σκέψι μου σ' αὐτόν!
Τὰ φιλιὰ του, τὴ μιλιὰ, τὰ ποθοῦσα μὲ λαχτάρω!
Ἄχ! Κι' ὁ καθένας τοῦ περνοῦσε,
μὲ φιλοῦσε, κι' ἤμουν βουβή!

Μ. ΒΑΡΒΟΓΛΗ

Τὸ Πανηγῦρι

Τὸ «Πανηγῦρι» τοῦ κ. Μ. Βάρβογλη ποῦ ἐκτελεῖται σήμερα διὰ πρώτην φοράν εἶνε ἓνα συμφωνικὸ σκίτσο ποῦ ἐγγράφη στὸ Παρίσι τὸ 1909. Τὸ ἔργον ὁμῶς ἀπεκρυσταλλώθη στὴν ὀριστικὴν του μορφήν τὸ 1925 κατόπιν τῆς νέας ἐπεξεργασίας καὶ ἐνορχηστρώσεως στὴν ὁποίαν ἠσχολήθη ἀρχετὰ ὁ συνθέτης. Τὸ ἔργον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶνε μουσικὴ ἀναπαράστασις ἑλληνικοῦ πανηγυριοῦ ὅπως θὰ ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῆ κανεὶς, ἀλλὰ μᾶλλον φαντασία καὶ τὸ ξύπνημα τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῆς νοσταλγίας τοῦ συνθέτου ὁ ὁποῖος, καθισμένος στὸ πιάνο του σ' ἓνα στυρωπὸ καὶ σκοτεινὸ δωμάτιο τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, θυμᾶται τὴ χαρὰ καὶ τὴ ζωὴ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος, τὴν εὐθυμία καὶ τὰ γλένια ποῦ ἄφισε πίσω κάτω ἀπὸ τὸν γελαστὸν οὐρανὸ τῆς Ἀττικῆς. Γι' αὐτὸ ἴσως ἐμεῖς θὰ προτιμούσαμε τὴν πρώτην μορφήν τοῦ ἔργου ὅπως πρωτογράφηκε στὸ Παρίσι, προτοῦ ἀκόμη ὁ κ. Βάρβογλης, ὁ ἐπανελθὼν νοσταλγός, ἐπιφέρει τὰς νέας ἀλλαγὰς καὶ ἐργασθῆ μετὰ τὴν ὀριμωτέραν του τεχνοτροπίαν, ἐπιχεασμένοι πλέον ἀπ' αὐτὸ ἑλληνικὸν φῶς καὶ τὴν ἑλληνικὴν χαρὰ· διότι ἂν τὸ ἔργον ἐκέρδιζε τεχνικῶς, ἔχασεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὴν ἠθικὴν ἀφορμὴν ἀκριβῶς ποῦ τὸ ἐδημιούργησε : τὸν πόθον τοῦ γυρισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ γλεντιοῦ.

Ὅπωςδήποτε καὶ εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ κ. Βάρβογλης μᾶς παρουσιάζεται ὅπως συνήθως εἰς ὅλα του τὰ ἔργα, ἀφελὴς καὶ ἀριστοκρατικὸς τῆν σκέψιν, χωρὶς νὰ ἐπιζητῆ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν μετὰ ἔξωφρενικὰς ἀρμονίας καὶ θορυβώδη ἐνορχήστρωσιν. Μέσα στὸ ἔργον διαγράφεται ἡ ὥραια μελωδικὴ γραμμὴ καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ μέτρου ποῦ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν κάθε ἀληθινοῦ δημιουργήματος. Ἐπίσης μερικοὶ ὥραιοι συνδυασμοὶ τῆς ὀρχήστρας μᾶς δείχνουντὸν καλλιτέχνην ποῦ αἰσθάνεται καλὰ τὰ χρώματα τῆς ὀρχήστρας. Εἴμεθα ἄλλως τε τῆς γνώμης ὅτι ἡ μουσικὴ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὥραια καὶ χωρὶς νὰ ἔχη φιλοσοφικὴν βάσιν καὶ ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ γραφῆ — καὶ σήμερα ἀκόμη ὅπου ἡ μουσικὴ τέχνη ἐξειλίχθη εἰς κυκεῶνα καὶ χάος ἀρμονικὸν καὶ ὀρχηστρικόν — μετὰ μῆσα ἀπλᾶ, ἀρκεῖ ἡ σκέψις νὰ εἶνε ἀριστοκρατικὴ καὶ νὰ μὴ λείπῃ τὸ αἶσθημα τοῦ μέτρου.

— 7 —

γὴν $\frac{3}{4}$. Ὑστερα ἀπὸ κανονικὴν ἀνάπτυξιν καταλήγει εἰς τὸ allegro ὅπου ἐκ νέου δεσπόζει τὸ κύριον θέμα. Ἀκολουθεῖ μικρὸν ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον ὀδηγεῖ ἐκ νέου εἰς ἄλλην μορφὴν τοῦ allegretto. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν φαντασίαν τοῦ συνθέτου περνᾷ ἡ ἀνάμνησις τοῦ πανηγυριοῦ ποῦ ἀποδίδεται μὲ τὸ γνωστὸν λαϊκὸν θέμα «γιαρούμπι», τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται κατ' ἀρχὰς μὲ μιὰ πρωτότυπὴ ἀπομίμησιν τῆς λατέρνας καὶ μὲ ρυθμικὴν συνοδείαν τῶν κρουστῶν. Τὸ αὐτὸ θέμα περνᾷ εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ ἀναπτύσσεται ποικιλοτρόπως. Ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον κύριον θέμα A:

A Allegro. celli et bassi.

εἰς τὰ μπάσα.

Ἡ πορεία τῆς συνθέσεως μᾶς παρουσιάζει ὅλα τὰ θέματα ἐν γένει μὲ διαφόρους συνδυασμοὺς καὶ χρώματα ὀρχήστρας. Μέσα στὸ χορῶμα τοῦ Πανηγυριοῦ κάποια θλιβερῆ ἀνάμνησις:

Lento

B. Cor. Angl.

(θέμα Β. στο άγγλικόν κέρας), διακόπτει τὸ γλέντι, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ ὑπερισχύσῃ, διότι μετ' ὀλίγον ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ ἐπανερχεται. Ἡ τελευταία ἐντύπωση τοῦ ἔργου εἶνε ὅτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ πανηγυριοῦ, ποῦ εἶχε κάμει νὰ σκιρτήσῃ ἡ καρδιὰ τοῦ συνθέτου μέσα στὴν ξενητεία, ἀρχίζει νὰ σβύνη χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάποιο αἰσθημα μελαγχολίας ποῦ κυριεῖει τὴν ψυχὴν του.

Γ. Σ.

L. VAN BEETHOVEN

Concerto διὰ βιολίον

- A) Allegro ma non troppo.
- B) Larghetto
- C) Rondo.

Στὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῶν ἔργων τοῦ Μπετόβεν τὸ concerto αὐτὸ (ἔργον 61) ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὴν 4ῃν συμφωνίαν (ἔργον 60). Τὸ ἔγραψε τὸ 1806, ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγράφησαν ἐπίσης τὰ ὑπ' ἀριθ. 7 καὶ 8 κουαρτέτα ἐγχόρδων, καὶ ἐξετελέσθη διὰ πρώτην φοράν ὑπὸ τοῦ βιολιστοῦ Clement πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε κατ' ἀρχάς ἀφιερωθῆ. Ἀργότερα ὅμως ὅταν τὸ ἔργον ἐχαράχθη, (1808) ἀφιερώθη εἰς τὸν κ. M. de Breuning, γραμματέα τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Ὁ Μπετόβεν συνέθεσε ἓνα καὶ μόνον κοντσέρτο διὰ βιολίον, διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως διέθεσεν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ἐμπνεύσεώς του. Χαρακτηριστικὸν τῆς ἐκτιμήσεως ποῦ ἠσθάνετο ὁ Μπετόβεν πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἴδιος τὸ διεσκεύασεν σὲ κοντσέρτο διὰ πιάνο εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν κοντσέρτων τὰ ὁποῖα ὁ Διδάσκαλος ἔγραψε διὰ τὸ κλειδοκύμβαλον ἀνέρχεται εἰς ἕξ.

L. VAN BEETHOVEN

4η Συμφωνία

I.

Ἡ τετάρτη συμφωνία ἔργον 60 τοῦ Μπετόβεν, ἐξετελέσθη διὰ πρῶτην φοράν στὴν Βιέννη τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1807. Τὸ ὄραϊον αὐτὸ ἔργον ἀνήκει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ὄφους τοῦ Μπετόβεν, καθὼς δὲ συμβαίνει μὲ ὅλα τὰ ἀληθινὰ ἀριστουργήματα πολὺ ὀλίγον τὸ κατενόησαν κατὰ τὴν ἐμφάνισίν του. Ἡ συμφωνία αὕτη ἀρχίζει μὲ βραδείαν εἰσαγωγὴν στὰ πρῶτα μέτρα τῆς ὁποίας ἀνηχεῖ ἓνας θρηνησ τοῦ βαρναύλου (fagotto) μεγαλοφουῶς ἐμπνεύσεως ὁ ὁποῖος συνοδεύεται ἀπὸ τοὺς διακεκομμένους τόνους τῶν βιολίων διὰ γὰ ἐπαναληφθῆ σὲ ὀλίγον ἀπὸ τὰ βαθύχορδα (contrebasses). Εὐθύς ἀμέσως καὶ μὲ τρόπον ἐντελῶς ἀπροσδόκητον ἀκούεται ὁ ἀπομακρυσμένος τόνος *σε ἐλάσσων*, ὁ ὁποῖος μὲ συνεχεῖς μετατροπῆς ποῦ προσδίδουν στὸ μέρος αὐτὸ ρεμβώδη χαρακτηριστῆρα, σταθεροποιεῖται στὴν δεσπόζουσαν τοῦ si ♭, μὲ ἓνα ff ὅλης τῆς ὀρχήστρας ἐνφ' τὰ βιολία, μὲ κλίμακας γοργὰς σάν τὰ βέλη προετοιμάζουσι τὴν θαυμασίαν εἰσοδὸν τοῦ Allegro vivace μὲ χοριὰν κατ' ἐξοχὴν πολεμικὴν.

Μολονότι ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς *Εἰσαγωγῆς* καὶ τοῦ Allegro εἶναι ἀπολύτως καταφανής, ὁ πυρὴν τοῦ τελευταίου τούτου εὐρίσκειται καθαρῶς στὴν εἰσαγωγὴν. Πράγματι ἀπὸ τὰ ὄγδοα τῆς ἀρχῆς σχηματίζεται τὸ 1ον θέμα τοῦ Allegro· αἱ γοργαὶ κλίμακες τῶν βιολίων θὰ χρησιμεύσουσι σὲ θεματικὴν ἀνάπτυξιν (εἰς ρε μειζον) τῶν βιολίων καὶ τῶν βιολοντσέλλων· ἀπὸ τῆς ἰδίας δὲ κλίμακας θὰ προέλθῃ τὸ περιφημον ἐπεισόδιον *pp* τὸ συνοδευόμενον μόνον ἀπὸ ἓνα τρέμολο τοῦ τυμπάνου. Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ εἶνε προφωρισμένον νὰ ἐπαναφέρῃ μὲ *crescendo* ποῦ ὅλο δυναμῶναι, τὸ κύριον θέμα τοῦ ὁποίου αἱ κατόπιν ἀναπτύξεις ἢ γεμίματες λογικὴν καὶ μεγαλοφάνειαν δικαιολογοῦν διὰ τὸ μέρος αὐτὸ τὸν τίτλον: «ἀριστούργημα μέσα σὲ ἀριστούργημα»!

II.

Τὸ *Adagio* ἀρχίζει μὲ ῥυθμικὸν τύπον τῶν δευτέρων βιολίων μὲ τὰ ὁποῖα ἐνώνεται μελωδία μεγάλῃς βαθύτητος καὶ σαφηνείας, ἐκτελουμένη ἀπὸ

τὰ πρῶτα βιολία Ἡ μελωδία αὐτὴ εἶνε ἀναμφισβητήτως μία ἀπὸ τῆς εὐγενικώτερας ἐμνεύσεις τοῦ Μπετόβεν ὁ ὁποῖος πιστὸς στῆς ἀρχῆς του ἔγραψε τὸ Adagio αὐτὸ στὸν τύπον τῆς Variation. Τὰ χρώματα τῆς ἐνορχηστρώσεως ἀφθονοῦν εἰς τὸ τεμάχιον αὐτό. Θὰ ἀναφέρω μόνον τὴν θαυμασίαν φράσιν τοῦ εὐθναύλου. εἰς οἱ *♩* (δεσπόζουσαν τοῦ κυρίου τόνου *mi*), τὴν συνοδευομένην κατ' ἀρχάς μὲν ἀπὸ τὰ ἀρτίσματα (*arpeggios*) τῶν ἐγγόρδων ὀργάνων, κατόπιν δὲ ἀπὸ τὰ πρῶτα βιολία τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν μετὰ τὸ τόξον (*arco*) ἐνῶ τὰ 2^α βιολία ἢ βιόλες καὶ τὰ βαθύχορδα παίζουν *pizzicato*. Τὰ ἀντίθετα αὐτὰ χρώματα, εἶπεν ὁ Μπερλιόζ, συνδυάζονται εἰς τὸ τεμάχιον τοῦτο κατὰ θαυμάσιον πρᾶγματι τρόπον μετὰ τοὺς μελωδικούς στεναγμούς τοῦ εὐθναύλου τοῦ ὁποίου αὐξάνουν τὴν ἔκφρασιν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μέρους τούτου ἀξίζει νὰ ἀναφέρωμην τὴν μαγευτικὴν ἐντύπωσιν, τοῦ προκαλοῦν τὰ τύμπανα ὅταν ἐπαναλαμβάνουν *pp* τὸν ἀρχικὸν ρυθμὸν τῶν 2^{ων} βιολίων διὰ νὰ ἐπισφραγίσουν τὴν μεγαλοπρεπὴ αὐτὴν μουσικὴν εἰκόνα.

III.

Τὸ Allegro vivace ἔχει συντεθῆ ἐπάνω σὲ δύο μόνον θέματα. Ἀπὸ αὐτὰ τὸ πρῶτον, ὀρμητικὸν γεμάτο ζωὴν, ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἐπίσης μελωδικὰ θέματα, ἀπολύτως ἀντίθετα ὡς πρὸς τὴν δύναμιν (τὸ 1^{ον} *f*. καὶ τὸ 2^{ον} *p.*), τὸ τελευταῖον μέρος ἐκτελεῖται ἀπὸ τὸν εὐθναύλον (*clar*) καὶ τὸν βαθύαυλον (*lag*)· εἰς τὰ ὄργανα ταῦτα ἀποκρίνονται ἀμέσως τὰ ἔγχορδα ἐπίσης *p.* καὶ ἡ φράσις ἐξακολουθεῖ *p.* μέχρις ὅτου καταλήγει δι' ἑνὸς Crescendo, εἶτα *ff.* εἰς τὸν τόνον τῆς δεσποζούσης, τελικὸν σημεῖον τῆς πρώτης ἐπαναλήψεως.

Ἡ 2^α ἐπανάληψις γίνεται χωρὶς μετατροπῆν στὸν τόνον τοῦ *re* *♯*. Βραχεῖα θεματικὴ ἀνάπτυξις ἐπαναφέρει τὸν κύριον τόνον τοῦ οἱ *♯* ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἐξελίσσεται τὸ Γίγιο. Μετὰ ἀγωγὴν ὀλιγώτερον ζωηράν ὁ ὀξύφωνος ἐκθέτει τὸ 2^{ον} θέμα, φράσιν θωπευτικῆν ποῦ διακόπτεται ἀπὸ τὴν ἀντιστικτικὴν ἐπεξεργασίαν τῶν πρώτων βιολίων. Δι' ἑνὸς Stringendo ἀπὸ δύο μέτρα ἢ ἀρχικὴ ἀγωγή ἐπαναλαμβάνεται διὰ νὰ τελειώσῃ μετὰ ἀπροσδόκητον εἰσοδὸν τῶν κόνων τὰ ὁποῖα παίζουν μετὰ ἔκτασις καὶ πεμπτασις, τρία μέτρα πρὸ τῆς τελικῆς συγχορδίας. . . .

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

7

— 11 —

τοῦ Τιτάνου, ποῦ δὲν εἶχε ἀκόμη τελείως προσβληθῆ ἀπὸ τὴν φρικτὴν κωφότητα ἢ ὁποία ἔμελλε νὰ δηλητηριάσῃ τὴν ζωὴν του, χαμόγελο καλλιτέχνου ποῦ ἀγαποῦσεν ἀκόμη τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν . . . Τίποτε πειὸ σπινθηροβόλον καὶ πνευματώδες ἀπὸ τὸ τεμάχιον αὐτὸ μέσα στὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται, δι' ἐνὸς ἢ δύο ἐπεισοδίων, ἡ ἀνεξάρτητος καὶ ἀγρία φύσις τοῦ Διδασκάλου. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐπίσης εὐρίσκεται ἡ περίφημος εἰσοδος τοῦ βαρναύλου (ag.), ὁ τρόμος ὄλων τῶν βαρναυλιστῶν. Εἰς τὴν *Coda* διακρίνεται ἡ περίεργος ἀποσύνθεσις (décomposition) διὰ μεγενθύσεως (augmentation), τῶν διαφόρων μερῶν τῆς φράσεως τοῦ κυρίου θέματος, ἢ ὁποία καταλήγει τρεῖς φορὲς σὲ *coróvan* καὶ κατόπιν ἀποτόμως εἰς τὸν ἀρχικὸν ρυθμικὸν τύπον.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σάββατον 27 Φεβρουαρίου 1926, ὥρα 6 μ.μ.

Διευθυντὴς ὁρχήστρας
Δ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σύμπραξις:
NINA ΦΩΚΑ (τραγοῦδι)
ΑΝΤ. ΣΚΟΚΟΣ (πιάνο)

I

1. *Ονειρο
(πρώτη ἐκτέλεσις)	I. Φραγκοπούλου
2. Ποιμενικὴ Σουΐτα	M. Βάρβογλη
3. Κοντσέρτο διὰ πιάνο
ὁ κ. Α. Σκόκος καὶ ἡ ὁρχήστρα
πρώτη ἐκτέλεσις)	M. Εὐλαμπίου
4. Ἀνατολικὴ Συμφωνία	Δ. Λαυράγκα

II

5. Ἡρωϊκὸν Ποίημα
(πρώτη ἐκτέλεσις)	Γ. Σκλάβου
6. Τραγούδια	Αἰμ. Ριάδη
7. Τραγούδια
ἡ κ. Φωκᾶ καὶ ἡ ὁρχήστρα.	Δ. Μητροπούλου
8. Παπᾶς εἰδωλολάτρης	Αλ. Ἀλβέρτη

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

Προκήρυξις έγγραφῆς Συνδρομητῶν

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Συναυλιῶν ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ κοινὸν καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐξασφαλίσεως ὠρισμένων θέσεων εἰς τὸ θέατρον διὰ τὰς συναυλίας τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τὰς διδομένας κατὰ Σάββατον, προκηρύσσει ἐγγραφᾶς συνδρομητῶν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κατηγορίας θέσεων τοῦ θεάτρον ἧτοι: εἰς τὴν πλατείαν Β', ἀμφιθέατρον Α' καὶ ἀμφιθέατρον Β' δι' ὅλας τὰς ὑπολοίπους συναυλίας συνδρομητῶν τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τῆς τρεχ. περιόδου συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τριῶν ἐκτάκτων λαϊκῶν τῶν δοθησομένων κατὰ μῆνα Μάρτιον. Αἱ ἐγγραφᾶι διὰ τὰς συνδρομὰς ταύτας ἄρχονται ἀπὸ σήμερον καὶ γίνονται καθημερινῶς εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου (ὁδὸς Βουλῆς 4) εἰς τὰς συνήθεις τιμὰς κατὰ θεῖον καὶ συναυλίαν ἧτοι: Πλατεῖα Β' δραχ. 40, ἀμφιθέατρον Α' δραχ. 35, ἀμφιθέατρον Β' δραχ. 25.

Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἐκτὸς τοῦ διὰ ἐξασφαλίζον θέσεις δι' ὅλας τὰς συναυλίας ἔχουν τὴν ὠφέλειαν διὰ δὲν πληρώνουν τὰς ἀξήσεις αἱ ὁποῖα, συνήθως ἐπιβάλλονται εἰς τὰς τιμὰς τῶν συναυλιῶν εἰς τὰς ὁποίας συμράττουν διάδοχοι καλλιτέχνη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Σ. Συναυλιῶν).

Παρακαλεῖται τὸ κοινόν:

1. νὰ προσέρχεται ἐγκαίρως εἰς τὰς Συναυλίας αἰτινες θὰ ἀρχίζουν ἀκριβῶς τὴν ἐκάστοτε ὀρισμένην ὥραν. Μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς Συναυλίας ἢ εἰσοδος καὶ ἢ ἔξοδος θὰ ἐπιτρέπεται εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα,
2. κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προγράμματος τῆς Συναυλίας νὰ τηρῇ ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὴν διὰ ἐπιδοκμασιῶν ἢ συνομιλιῶν πρόκλησιν θορύβου.

Α' Βιολία

1	<i>Schultze Tony</i>	} Σολιστ
2	<i>Βολωνίνης Φρειδ.</i>	
3	<i>Μπαμιέρος Εύθ.
Κοφίδα Αντιγόνη</i>	
4	<i>Μπουσνίντουη Έλένη</i>	
5	<i>Λομπιάγκο Γεώργ.</i>	
6	<i>Ζαρεφοπούλου Άσπ.</i>	
7	<i>Μαρκέτιου Τζέννυ.</i>	
8	<i>Λενκιάδου-Καββάδα Μ.</i>	
9	<i>Καββάδας Θεόδ.</i>	
10	<i>Χαμονδόπουλος Δ.</i>	
11	<i>Βολωνίνης Ν.</i>	
12	<i>Παπαχριστοδούλου Άλκ.</i>	
13	<i>Καραμπειτιάν Κ.</i>	
14	<i>Ψύλλας Γεώργ.</i>	
15	<i>Κολάσης Άλ.</i>	
16	<i>Παρίδης Γεώργ.</i>	

9	<i>Περδικίδου Ντιντύ.</i>
10	<i>Αίζαρος Ν.</i>
11	<i>Κοσκινᾶς Σ.</i>
12	<i>Περιστέρης Στυλ.</i>
13	<i>Ροχάτσεκ Ίωσ.</i>
14	<i>Νικολαΐδης Άριστ.</i>
15	<i>Γαβριηλίδης Μιχ.</i>

Βιόλοι

1	<i>Βολωνίνη-Μαχέ Μαργ</i>
2	<i>Πρεστρώ Άλφρ.</i>
3	<i>Μπραουνβίξερ Φρ.</i>
4	<i>Φωτιάδου Ίουλ.</i>
5	<i>Πρεστρώ Μάριος</i>
6	<i>Λομπιάγκο Χρ.</i>
7	<i>Δεληγιάννης Β.</i>
8	<i>Πέκος Π.</i>
9	<i>Πιερούτσος Έρν.</i>

Βιολοντσέλλα

1	<i>Άδατάγγελος Σπύρος</i>	1	<i>Chardon Yves</i>
2	<i>Δεμπεχόβας Σ.</i>	2	<i>Παπαδημητρίου Άχ.</i>
3	<i>Καλαμπούση Ναταλ.</i>	3	<i>Πίστη Μαρία</i>
4	<i>Άργυρόπουλος Άθ.</i>	4	<i>Λάμπρου Λονκᾶς</i>
5	<i>Άβλωνίτης Βασ.</i>	5	<i>Γεωργαντιᾶς Σπ.</i>
6	<i>Σούλιος Φανή.</i>	6	<i>Φαρανιάτου Έλ.</i>
7	<i>Βολωνίνης Σπ.</i>	7	<i>Λομπιάγκο Μάρ.</i>
8	<i>Τίβερης Άλφ.</i>	8	<i>Άντωνίου Γ.</i>
		9	<i>Καστρισιάδης Χ.</i>

- 2 Σωζόπουλος Βασ.
- 3 Κοντσαντόπουλος Κ.
- 4 Τίτας Σπ.
- 5 Φρόμπα Χάνς
- 6 Σεμιτέκολος Μάρ.
- 7 'Ακριβός Εϋ.
- 8 Καραγεωργίου 'Ιω.

Πλαγιάυλοι (Flauti)

- 1 Παπαγεωργίου Ν.
- 2 Μάγκος Σπ.
- 3 'Αλθανίτης Εϋ.
- 4 Φρέτζας Ριχ. (Piccolo)

'Οξύαυλοι (Oboi)

- 1 Σμυρλής Πέτρος
- 2 Φουρτιούνας Μαιθ.

'Αγγλικόν κέρας (Cornioinglese)

- 1 Εὐαγγελίδης Γ.

Εῤῥθύαυλοι (Clarinetti)

- 1 | Παρούσης Δ.
- 1 | Δάζαρος Σπ.
- 2 Παπασιαθόπουλος Μ.
- 3 Πιάτσας 'Επ.

Βαρύαυλοι (Fagotti)

- 1 | Πιτιάκος 'Αλεξ.
- 1 | Μαθή David
- 2 Παπαϊωάννου Στ.
- 3 Σμυρλής Σωτ. (Contra-fagotto)

Κέρας (Corni)

- 1 Σηπλιωτάκης Εϋ.
- 2 Γκιβιτσιάνης Σπ.

- 5 Παπαϊωάννου Πανι.
- 6 'Αργυριάδης Δημ.

Σάλπιγγες (Trombe)

- 1 Κοσκινᾶς Σ.
- 2 Κονιδάρης Χαρ.
- 3 Μασσίνας Δ.
- 4 Κανδηλιώτης Γ.

Τρομπόνια

- 1 Διαμάντης Στ.
- 2 Μπάκας Νικ.
- 3 Κασσάρας Βασ.

Tuba

- 1 Βαραγκούλης Δ.

Τύμπανα.

- 1 Σερεμίδης Μιχ.
- 2 Νικολάε Κ.

Κρουστά

- 1 'Ιατροῦ Σωτήριος
- 2 Ρομποτιῆς 'Ανδρ.
- 3 Φαναριώτης Κων.

'Αρπαι

- 1 Βασενχόβεν Μαιθ.
- 2 Πρωτοπαπᾶ Κ.

Celesta

- 1 Π. Καραλίδανος
- Συμπράττοντες ἐρασιτέχνη*
- 1 Νεγροπόντη Μαρ.
 - 2 Κοσμετάτος Ν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαιον Μετοχικόν και 'Αποθεματικόν. . . . Δρ. 240.000.000.—
Κεφάλαιον ἀποθεματικόν συμφώνως
τῷ Νόμῳ 2577 (1921) > 60 000 000.—
Καταθέσεις. > 3.700.000.000.—

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: **ΑΛ. Ν. ΔΙΟΜΗΔΗΣ**
ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΑΙ: } **ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΠΕΥΛΟΣ**
 } **ΚΡΙΕΖΗΣ**

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ :

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτης)	Θήρας	Μιτυλήνη
Αγρίνιον	Ἰθάκη	Ναύπακτος
Ἀθήναι	Ἰωάννινα	Ναύπλιον
Αἴγιον	Καβάλλα	Νιγοῖτα
Ἀλεξανδρούπολις	Καλάβρυτα	Ξάνθη
Ἄλμυρὸς	Καλάμαι	Παξοὶ
Ἀμαλιάς	Καρόιτσα	Πάτραι
Ἀμφισσα	Καρpenήσιον	Πειραιεύς
Ἀργυστόλιον	Καστορία	Πόρος
Ἄρτα	Κατερίνη	Πρέβεζα
Ἀταλάντη	Κέρκυρα	Πύλος
Βάμος	Κοζάνη	Πύργος
Βέροια	Κομοτινή	Ρέθυμνος
Βόλος	Κόρινθος	Σάμος
Γρεβενά	Κύθηρα	Σέρραι
Γύθειον	Κύμη	Σουφλίον
Δημητσάνα	Κυτταρισσία	Σπάρτη
Διδυμότοικον	Λαμία	Σύρος
Δράμα	Λάρισσα	Τροικαλά
Ἐλασσών	Λεβάχεια	Τρίπολις
Ἐδεσσα	Λευκάς	Φλώρινα
Βάκυνθος	Μεγαλόπολις	Χαλκίς
Ἡράκλειον	Μεσολόγγιον	Χανία
Θεσσαλονίκη	Μεσσήνη	Χίος
Θήβαι		

